

Date de réception : 27/07/2020

Geanonimiseerde versie

C-246/20 - 1

Zaak C-246/20

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

3 juni 2020

Verwijzende rechter:

Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent
(België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

19 november 2019

Verzoekende partij:

Openbaar Ministerie

Verwerende partij:

EA

[OMISSIS]

**rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen,
afdeling Gent**

[OMISSIS]

Vonnis

[OMISSIS]

[Or. 2] Inzake het Openbaar Ministerie tegen:

BEKLAAGDE(N):

EA, [OMISSIS] van Belgische nationaliteit

[OMISSIS]

beklaagde, [OMISSIS] Brugge.

[OMISSIS]

TENLASTELEGGING(EN)

Beklaagde als hebbende te Brugge op 6 december 2015

B.

Op een openbare plaats een personenauto te hebben bestuurd, motorvoertuig dat behoort tot een van de categorieën bedoeld in de beslissing van vervallenverklaring van het recht tot het besturen van een voertuig voor de duur van 6 maanden waarvan 3 maanden met uitstel voor een periode van 3 jaar als straf uitgesproken bij vonnis van de politierechtbank West-Vlaanderen, afdeling Brugge op 29 september 2014, in kracht van gewijsde gegaan op het ogenblik van de feiten, verval hem/haar ter kennis gebracht op 8 januari 2015 overeenkomstig het artikel 40 van de wet betreffende de politie over het wegverkeer, en ingegaan op 15 januari 2015, zonder met goed gevolg het geneeskundig en psychologisch onderzoek, voorgeschreven bij artikel 47 van de wet betreffende de politie over het wegverkeer, te hebben ondergaan, terwijl hij/zij niet geheel noch gedeeltelijk door de rechter van dat onderzoek was vrijgesteld (art. 48 lid 1.2° Wet betreffende de politie over het wegverkeer – K.B. 16/03/1968)

met de omstandigheid dat de overtreding begaan werd in de periode van 3 jaar te rekenen van de dag van de uitspraak van een vorig veroordelend vonnis dat in kracht van gewijsde is gegaan voor één van de overtredingen bedoeld in de artikelen 29 §3, derde lid, 30 §§1,2 en 3, 33, §§1 en 2, 34 §2, 35, 37, 37bis §1, 48 of 62bis Wegverkeerswet, vonnis van de politierechtbank West-Vlaanderen, afdeling Brugge dd. 29/09/2014 (art. 38§6 lid 1 Wegverkeerswet)

* * * * * **[Or. 3]**

De rechtbank heeft het eensluidend afschrift ingezien van het vonnis van 28 oktober 2016, gewezen door de politierechtbank te West-Vlaanderen, afdeling Brugge, waarbij onder andere werd geoordeeld als volgt:

"Op strafgebied:

Op tegenspraak:

[OMISSIS]

Veroordeelt EA voor de tenlastelegging B:

tot een geldboete van **500,00 EURO**, verhoogd met 50 opdecimen en gebracht op **3000,00 EURO**; boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een rijverbod van 150 dagen.

Verklaart EA vervallen van het recht **alle motorvoertuigen** te besturen **voor een termijn van 3 maanden**.

Maakt het herstel van het recht tot sturen afhankelijk van het slagen in een **theoretisch examen, praktisch examen, medisch onderzoek en psychologisch onderzoek**.

Verplicht EA tot het betalen van een bijdrage van 1 maal de som van 25,00 EURO verhoogd met 50 opdecimen en gebracht op 1 maal 150,00 EURO ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

[OMISSIS]."

[kostenveroordeling]

* * * * * [Or. 4]

[OMISSIS]

* * * * *

De rechtbank heeft het eensluidend afschrift ingezien van het vonnis van 7 december 2017, gewezen door de rechtbank van eerste aanleg te West-Vlaanderen, afdeling Brugge, waarbij onder andere werd geoordeeld als volgt:

[OMISSIS] [de rechter in hoger beroep bevestigt het hierboven aangehaalde vonnis van 28 oktober 2016, met uitzondering van de hoogte van de bijdrage aan het fonds voor slachtofferhulp]

* * * * *

[OMISSIS] [Or. 5] [OMISSIS]

* * * * *

[OMISSIS]

* * * * *

[OMISSIS] [informatie over de cassatieprocedure: de inhoud van het arrest van het Hof van Cassatie wordt hierna ook weergegeven]

PROCEDURE

[OMISSIS] [Or. 6] [OMISSIS]

BEOORDELING OP STRAFGEBIED

1. De saisine - strafvordering.

Bij arrest van het Hof van Cassatie d.d. 11.09.2018 werd het bestreden vonnis van de rechtbank te West-Vlaanderen, afdeling Brugge d.d. 30 juni 2017, gewezen in hoger beroep, vernietigd.

Bij datzelfde arrest werd de zaak verwezen naar de correctionele rechtbank van de provincie Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, zetelend in hoger beroep.

Bij arrest van het Hof van Cassatie van 13.03.2018 oordeelde het Hof als volgt:

1. Het onderdeel voert schending aan van de artikelen 2, eerste lid, en 11, vierde lid, tweede alinea, van de Richtlijn 2006/126/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende het rijbewijs (hierna: Richtlijn Rijbewijs) en artikel 48, Eerste Hd, 2°, Wegverkeerswet: het bestreden vonnis verklaart de eiser ten onrechte schuldig aan de telastlegging B aangezien België, krachtens de voormelde bepalingen, het aan de eiser uitgereikte Nederlandse rijbewijs moet erkennen en de eiser daar ook in België mocht mee rijden, ook al zou hij de opgelegde onderzoeken niet met goed gevolg hebben ondergaan; krachtens de artikelen 2.1 en 11.4 Richtlijn Rijbewijs, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie van de Europese Unie, mag een lidstaat alleen tijdens een vast in de tijd beperkte verbodstermijn tot sturen weigeren om een ondertussen door een andere lidstaat uitgereikt rijbewijs te erkennen; dit is dus niet het geval tijdens de eventuele niet meer in de tijd beperkte termijn die daarna volgt en waarin de betrokkene nog steeds niet mag sturen tot hij aan de opgelegde onderzoeken of examens heeft voldaan.

Ondergeschikt wordt het Hof gevraagd om bij toepassing van artikel 19.3, b) van het Verdrag betreffende de Europese Unie van 13 december 2007 (VEU) en van artikel 267 van het Verdrag van 13 december 2017 betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU), volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie: [OMISSIS] [Or. 7] [OMISSIS] [subsidiar aan het Hof van Cassatie voorgestelde prejudiciële vraag]

2. Krachtens artikel 2.1 Richtlijn Rijbewijs worden de door de lidstaten uitgereikte rijbewijzen onderling erkend.

Krachtens artikel 11.4 Richtlijn Rijbewijs:

- weigert een lidstaat een rijbewijs uit te reiken aan een aanvrager wiens rijbewijs in een andere lidstaat is beperkt, geschorst of ingetrokken;

- weigert een lidstaat de geldigheid te erkennen van een rijbewijs dat door een andere lidstaat aan een persoon is verstrekt, wanneer het rijbewijs van die persoon op het grondgebied van de eerstgenoemde staat is beperkt, geschorst of ingetrokken;
 - kan een lidstaat eveneens weigeren een rijbewijs uit te reiken aan een aanvrager wiens rijbewijs in een andere lidstaat nietig is verklaard.
3. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft met het arrest, C-419/10, Wolfgang Hofmann tegen Freistaat Bayern van 26 april 2012 geoordeeld als volgt:
- uit de ontstaansgeschiedenis van de Richtlijn Rijbewijs blijkt weliswaar de wil van de Uniereggever om het beginsel van één rijbewijs te versterken en te vermijden dat een persoon wiens rijbewijs in een lidstaat is beperkt, geschorst of ingetrokken, in een andere lidstaat een nieuw rijbewijs kan verlangen of de geldigheid van een dergelijk rijbewijs kan laten erkennen, maar dit betekent nog niet dat een persoon wiens rijbewijs in een lidstaat is beperkt, geschorst of ingetrokken nooit een nieuw rijbewijs kan verkrijgen in een andere lidstaat, zelfs na het verstrijken van de duur van een met een dergelijke maatregel verbonden tijdelijk verbod om een nieuw rijbewijs te verkrijgen in de eerste lidstaat (ro 73-74); **[Or. 8]**
 - een rijbewijs kan enkel worden uitgereikt door de lidstaat op het grondgebied waarvan de aanvrager zijn gewone verblijfplaats heeft, zodat een persoon wiens rijbewijs in een lidstaat is beperkt, geschorst of ingetrokken en die zijn verblijfplaats vervolgens heeft verplaatst naar een andere lidstaat, enkel een nieuw rijbewijs kan verkrijgen door zich te richten tot de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van zijn nieuwe verblijfplaats (ro 76);
 - artikel 11.4 Richtlijn Rijbewijs zo uitleggen dat een dergelijk persoon, zelfs na het verstrijken van een eventuele verbodsperiode om een nieuw rijbewijs aan te vragen, geen rijbewijs meer kan verkrijgen in de lidstaat van zijn nieuwe verblijfplaats, zou bijgevolg neerkomen op een belemmering van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten (ro 77);
 - aannemen dat een lidstaat het recht heeft om zich op zijn nationale bepalingen te beroepen om zich voor onbepaalde tijd te verzetten tegen de erkenning van de geldigheid van een door een andere lidstaat uitgereikt rijbewijs, zou volkomen in tegenspraak zijn met het beginsel van de onderlinge erkenning van rijbewijzen (ro 78);
 - die zienswijze wordt ook bevestigd door de bijzondere regeling die volgens artikel 11.4, derde lid, Richtlijn Rijbewijs is voorbehouden voor de nietigverklaring van een rijbewijs. Een lidstaat kan volgens die bepaling weigeren een rijbewijs uit te reiken aan een aanvrager wiens rijbewijs in een andere lidstaat is nietig verklaard, maar is daartoe niet verplicht. Het zou dan

ook tegenstrijdig zijn om artikel 11.4, tweede Hd, Richtlijn Rijbewijs zo uit te leggen dat ingeval van beperking, schorsing of intrekking van een rijbewijs door een lidstaat, het op basis van het artikel 11.4, eerste lid, Richtlijn Rijbewijs niet meer mogelijk is voor de houder ervan om een rijbewijs te verkrijgen in een andere lidstaat, terwijl die mogelijkheid ingeval van nietigverklaring van een rijbewijs wel zou blijven bestaan (ro 85-88).

Onder meer op basis daarvan heeft het Hof van Justitie met het voormelde arrest als volgt beslist: "*De artikelen 2, lid 1, en 11, lid 4, tweede alinea, van richtlijn 2006/126/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende het rijbewijs, moeten aldus worden uitgelegd dat zij er zich tegen verzetten dat een lidstaat, buiten een aan de houder van een door een andere lidstaat afgegeven rijbewijs opgelegde verbodstermijn voor het aanvragen van een nieuw rijbewijs en zelfs als is voldaan aan de voorwaarde van de normale verblijfplaats op het grondgebied van deze lidstaat, weigert de geldigheid van dit rijbewijs te erkennen wanneer een eerder rijbewijs van deze houder op het grondgebied van de eerste lidstaat is ingetrokken.*"

4. Het bestreden vonnis dat anders oordeelt, is niet naar recht verantwoord.

Het onderdeel is gegrond.

[OMISSIS] [Or. 9]

5. [OMISSIS]

Dictum

Het Hof,

Vernietigt het bestreden vonnis. (...)"

[OMISSIS]

De rechtbank stelt vast dat de voormelde vernietiging en verwijzing volledig is, zodat zij het dossier opnieuw dient te onderzoeken.

* * * * *

STRAFRECHTELIJK

[OMISSIS] [Or. 10] [OMISSIS] [er is volgens de verwijzende rechter geen verjaring opgetreden]

* * * * *

1. De feiten - strafinformatie.

1.1. Op 06.12.2015 werd de gedaagde als bestuurder van een voertuig [OMISSIS] aan een verkeerscontrole onderworpen. De gedaagde kon een Nederlands rijbewijs voorleggen, doch bij nazicht van de computerbestanden door de verbalisanten bleek de gedaagde een verval van het recht tot sturen opgelopen te hebben (ingevolge het vonnis van de Politierechtbank West-Vlaanderen, afdeling Brugge d.d. 29.09.2014), gekoppeld aan de herstelexamens, waarbij vastgesteld werd dat het rijverbod ondergaan was, doch de gedaagde niet in de herstelexamens geslaagd was.

1.2. Meer in het bijzonder, blijken uit het interactieve debat ter terechtzitting en het strafdossier samengevat de volgende elementen:

- de gedaagde werd veroordeeld bij vonnis van de Politierechtbank West-Vlaanderen, afdeling Brugge d.d. 29.09.2014, waarbij het herstel van het recht tot sturen afhankelijk werd gemaakt van het slagen in een medisch en een psychologisch onderzoek;
- het rijverbod werd betekend op 08.01.2015 en ging in op 15.01.2015 [OMISSIS];
- blijkens het betekeningsdocument was de gedaagde op dat ogenblik in het bezit van een Belgisch rijbewijs [OMISSIS];
- de gedaagde mislukte in de herstelexamens op **13.04.2015** en verkreeg op 08.12.2015 een tijdelijke geldigheid voor 12 maanden [OMISSIS];
- de gedaagde was van 13.05.2015 t.e.m. 14.12.2015 gedomicilieerd in Nederland;
- op **18.06.2015** werd een Nederlands rijbewijs [OMISSIS] afgeleverd [OMISSIS];
- dit Nederlands rijbewijs werd uitgereikt ingevolge de omwisseling van het Belgisch [Or. 11] rijbewijs [OMISSIS] waaromtrent op 14.12.2012 aangifte van verlies werd gedaan en dat [in de] ANG (*Algemeen Nationale Gegevensbank*) gekend staat als verloren [OMISSIS];
- bij nazicht bij de RDW blijkt dat het origineel Belgisch rijbewijs [OMISSIS] aan de Nederlandse diensten werd overgelegd.

2. Procedurele voorgaanden.

Bij tussenvonnis van deze kamer en rechtbank d.d. 08.01.2019, heeft de rechtbank opgemerkt dat zich mogelijks de volgende vragen stelden.

2.1. Overeenkomstig artikel 7.1 e) van de Richtlijn 2006/126/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20.12.2006 betreffende het rijbewijs (hierna: Rijbewijsrichtlijn) is de afgifte van het rijbewijs o.a. onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager zijn gewone verblijfplaats moet hebben op het grondgebied van de lidstaat die het rijbewijs afgeeft.

Art. 12 Rijbewijsrichtlijn bepaalt m.b.t. het begrip "gewone verblijfplaats":

"Voor de toepassing van deze richtlijn wordt onder „gewone verblijfplaats” verstaan de plaats waar iemand gewoonlijk verblijft, dat wil zeggen gedurende ten minste 185 dagen per kalenderjaar, wegens persoonlijke en beroepsmatige bindingen of, voor iemand zonder beroepsmatige bindingen, wegens persoonlijke bindingen waaruit nauwe banden blijken tussen hemzelf en de plaats waar hij woont.

De gewone verblijfplaats van iemand die zijn beroepsmatige bindingen op een andere plaats dan zijn persoonlijke bindingen heeft en daardoor afwisselend op verschillende plaatsen in twee of meer lidstaten verblijft, wordt evenwel geacht zich op dezelfde plaats als zijn persoonlijke bindingen te bevinden, op voorwaarde dat hij daar op geregelde tijden terugkeert. Deze laatste voorwaarde vervalft, wanneer de betrokkene voor een opdracht van een bepaalde duur in een lidstaat verblijft. Het volgen van onderwijs aan een universiteit of een school impliceert niet dat de gewone verblijfplaats is verplaatst."

Op het ogenblik van het afleveren van het Nederlandse rijbewijs, had de gedaagde prima facie zijn gewone verblijfplaats nog niet in de zin van artikel 7.1 e) juncto artikel 12 van de Richtlijn 2006/126/EG.

2.2. Overeenkomstig art. 50 §4 K.B. 23.03.1998 betreffende het rijbewijs, is het rijbewijs [Or. 12] waarvoor een duplicaat werd uitgegeven, niet meer geldig [OMISSIS]. Derhalve was het rijbewijs [OMISSIS] op basis waarvan het Nederlands rijbewijs werd uitgereikt, niet langer een geldig rijbewijs.

2.3. Uit het inlichtingenbulletin blijkt dat het rijbewijs [OMISSIS] geldig was voor de categorieën A, A3, B, BE, C, CE, C1, C1E, D, DE, D1E, G.

Uit het navolgend onderzoek bij de RDW blijkt evenwel dat de cat. C, CE, C1, C1E, D, DE, D1 en D1E niet geldig werden verklaard, en dit slechts kon op basis van een medisch attest uitgegeven door het CBR.

Rekening houdend met de vaststelling dat de gedaagde op 13.04.2015 niet in de herstelexamens geslaagd was, stelt zich de vraag of het Nederlands rijbewijs ook zou uitgereikt zijn, indien men kennis had gehad van het resultaat van deze herstelexamens.

2.4. De Nederlandse wetgeving inzake recidive alcohol is anders dan de Belgische, waarbij inzonderheid dient vastgesteld te worden dat niet alleen de

recidivetermijn langer is, doch ook in bepaalde gevallen de ongeldigheid van het rijbewijs volgt (zie ter zake o.m. art. 8.2. e.v. van de Wegenverkeerswet van 21.04.1994).

De gedaagde werd – blijkens het strafregister – veroordeeld wegens intoxicatie in het verkeer door de Politierechtbank Brugge op 01.12.1999, door de Correctionele Rechtbank te Brugge op 14.09.2012 en door de Politierechtbank West-Vlaanderen, afdeling Brugge op 29.09.2014. Bij dit laatste vonnis, ingevolge hetwelk de gedaagde opnieuw herstelexamens diende af te leggen, stelde de rechtbank vast dat de gedaagde een voertuig bestuurde met een intoxicatie van omgerekend 2,16 pro mille en zich daarbij in staat van herhaling bevond.

Het kaderbesluit 2008/675/JBZ d.d. 24.07.2008 betreffende de wijze waarop rekening wordt gehouden met de in andere lidstaten van de Europese Unie door strafgerichten uitgesproken veroordelingen, voorziet dat de deelnemende lidstaten rekening houden met de vonnissen die uitgesproken zijn in de andere lidstaten. Naar Belgisch recht heeft dit geresulteerd in art. 99bis Sw.

Rekening houdend met het strafverleden van de gedaagde en het bovenvermeld kaderbesluit 2008/675/JBZ d.d. 24.07.2008, stelt zich de vraag of het Nederlands rijbewijs zou uitgereikt zijn, indien men kennis had van het strafverleden van de gedaagde inzake het sturen in staat van intoxicatie/dronkenschap.

2.5. Bijgevolg werd het openbaar ministerie bij tussenvonnissen van 08.01.2019 verzocht een [Or. 13] aanvullend onderzoek te verrichten bij de dienst bevolking van de gemeente OOSTBURG en/of de RIJKSDIENST VOOR WEGVERKEER [OMISSIS] en meer bepaald na te gaan:

- *in hoeverre het afgeleverde Nederlandse rijbewijs in overeenstemming is met artikel 7.1 e) juncto artikel 12 van de Richtlijn 2006/126/EG wat de verblijfsituatie betreft;*
- *of het rijbewijs [OMISSIS] zou afgeleverd zijn indien de RDW op de hoogte zou geweest zijn van het gegeven dat het Belgisch rijbewijs [OMISSIS] zijn geldigheid verloren had ingevolge de aangifte van verlies en de aflevering van een duplicaat-rijbewijs;*
- *of het rijbewijs [OMISSIS] zou afgeleverd zijn indien de RDW op de hoogte zou geweest zijn van het gegeven dat de gedaagde op 13.04.2015 NIET geslaagd was in het geneeskundig en psychologisch herstelexamen en hij derhalve naar Belgisch recht geen motorvoertuig mocht besturen;*
- *of het rijbewijs [OMISSIS] zou afgeleverd zijn indien de RDW op de hoogte zou geweest zijn van het strafverleden van de gedaagde, en inzonderheid de veroordeling d.d. 29.09.2014 van de Politierechtbank West-Vlaanderen, afdeling Brugge waarbij de gedaagde veroordeeld werd wegens intoxicatie in staat van herhaling, waarbij de gemeten intoxicatie omgerekend 2,16 pro mille bedroeg;*

- of een Nederlands onderdaan, geplaatst in dezelfde omstandigheden, ook een nieuw rijbewijs zou hebben verkregen zonder bijkomende testen of maatregelen.

Bij proces-verbaal van 05.02.2019 liet hoofdagent van politieambtenaar [OMISSIS] van de eenheid Zeeland-West-Brabant weten dat er bij het omruilen van een buitenlands rijbewijs niet gecontroleerd wordt of er maatregelen van toepassing zijn volgens de voorwaarden op het buitenlands rijbewijs.

De rechtbank bekwam geen verder antwoord in extenso op alle vragen.

3. Probleemstelling.

De rechtbank stelt vast dat er mogelijk is een tegenstrijdigheid is tussen artikel 48, [eerste alinea], 2° Wegverkeerswet en Richtlijn 2006/126/EG.

Art. 11,4° Richtlijn 2006/126/EG bepaalt:

"Een lidstaat weigert een rijbewijs af te geven aan een aanvrager wiens rijbewijs in een andere lidstaat is beperkt, geschorst of ingetrokken. [Or. 14]

Een lidstaat weigert de geldigheid te erkennen van een rijbewijs dat door een andere lidstaat aan een persoon is verstrekt, wanneer het rijbewijs van die persoon op het grondgebied van de eerstgenoemde staat is beperkt, geschorst of ingetrokken.

Een lidstaat kan eveneens weigeren een rijbewijs af te geven aan een aanvrager wiens rijbewijs in een andere lidstaat nietig is verklaard".

Art. 11, 5° Richtlijn 2006/126/EG bepaalt:

"Een rijbewijs dat bij voorbeeld verloren of gestolen is, kan alleen worden vervangen door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar de houder zijn gewone verblijfplaats heeft. De autoriteiten vervangen het rijbewijs aan de hand van de gegevens die zij bezitten of, in voorkomend geval, op grond van een verklaring van de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het oorspronkelijke rijbewijs heeft afgegeven".

In casu stelt de rechtbank op basis van de elementen van het dossier vast dat:

- het geldig Belgisch rijbewijs met nummer [OMISSIS] op het ogenblik van het aanvragen en afleveren van het Nederlandse rijbewijs, ingetrokken was;
- het Nederlands rijbewijs afgeleverd werd op een ogenblik dat de gedaagde zijn verblijfplaats minder dan 185 dagen had in Nederland;
- het Nederlands rijbewijs afgeleverd werd op basis van een Belgisch rijbewijs dat zijn geldigheid verloren had;

- bij het afleveren van het Nederlands rijbewijs er niet gecontroleerd wordt of er maatregelen van toepassing waren volgens de voorwaarden op het buitenlands rijbewijs.

Prima facie werd het Nederlands rijbewijs dan ook in strijd met de Richtlijn 2006/126 EG afgeleverd.

Er stelt zich dan ook de vraag in hoever de Belgische overheden in toepassing van art. 2 van Richtlijn 2006/126 EG verplicht kunnen worden het Nederlandse rijbewijs te erkennen.

Het Hof van Cassatie verwees in haar arrest van 11.09.2018 naar het arrest van het Hof van Justitie van 26.04.2012 (nr. C-419/10), doch in het arrest van 23.04.2015 besliste het Hof van Justitie als volgt (nr. C-260/13):

- 1) *"De artikelen 2, lid 1, en 11, lid 4, tweede alinea, van richtlijn 2006/126/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende het rijbewijs, moeten aldus worden uitgelegd dat zij er zich niet tegen verzetten dat een lidstaat op wiens grondgebied de houder van een door een andere lidstaat afgegeven tijdelijk verblijft, weigert de geldigheid van dit rijbewijs te erkennen wegens een [Or. 15] strafbaar feit dat de betrokken houder op dit grondgebied heeft gepleegd nadat voornoemd rijbewijs is afgegeven en dat volgens de nationale wetgeving van de eerste lidstaat van dien aard is dat het ongeschiktheid tot het besturen van motorvoertuigen meebrengt.*
- 2) *De lidstaat die in een situatie zoals die in het hoofdgeding weigert de geldigheid van een rijbewijs te erkennen, is bevoegd om de voorwaarden vast te stellen waaraan de houder van dit rijbewijs moet voldoen voor herstel van zijn rijbevoegdheid op het grondgebied van die lidstaat. Het staat aan de verwijzende rechter om na te gaan of de betrokken lidstaat zich door de toepassing van zijn eigen regels in feite niet voor onbepaalde duur verzet tegen de erkenning van het rijbewijs dat door een andere lidstaat is afgegeven. In deze context staat het ook aan die rechter om te verifiëren of de door de wetgeving van de eerste lidstaat opgelegde voorwaarden in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en niet buiten de grenzen treden van hetgeen geschikt en noodzakelijk is voor de verwezenlijking van het door richtlijn 2006/126 nagestreefde doel, namelijk de veiligheid van het wegverkeer te verbeteren".*

De rechtbank stelt vast dat de Belgische wetgeving zich in casu niet voor onbepaalde duur verzet tegen de erkenning van het buitenlandse rijbewijs. In concreto was het gelet op de strafrechtelijke voorgaanden mogelijks verantwoord in het licht van het evenredigheidsbeginsel en de verbetering van de veiligheid van het wegverkeer om het resultaat van de herstelexamens af te wachten. Dit wordt eens te meer benadrukt door het feit dat de gedaagde na de onderhavige

vaststellingen een rijbewijs met een beperkte geldigheid en code 05.08 (= huidige code 68 "geen alcohol toegestaan") verkregen heeft.

Een en ander is des te frappanter in het licht van oudere, rijbewijsgerelateerde cassatierechtspraak. Zo besliste het Hof van Cassatie bij wijze van voorbeeld bij arrest van 22.05.2012 (AR P. 11.1859.N) dat het art. 38 §5 Wegverkeerswet, hetwelk voorziet dat de rechter het verval van het recht tot sturen en het herstel van het recht tot sturen minstens afhankelijk moet maken van het slagen voor het theoretisch of het praktisch examen indien hij veroordeelt wegens overtredingen begaan met een motorvoertuig die tot een verval van het recht tot sturen kan leiden en de schuldige sinds minder dan twee jaar houder is van het rijbewijs B, geen uitzondering voorziet voor diegene die langer dan twee jaar houder is van een rijbewijs behaald in het buitenland en dat omgezet is in een Belgisch rijbewijs.

Anders gezegd: in het kader van de verplichte herstelexamens ingevolge art. 38 §5 Wegverkeerswet, wordt het Belgische rijbewijs niet "overruled" door het buitenlandse rijbewijs, maar ingeval de proeven niet zijn afgelegd.... worden de proeven wel "overruled" door het buitenlandse rijbewijs.

De rechtbank acht een beslissing van het Hof van Justitie dan ook noodzakelijk om in deze zaak wat betreft de in hoofde van de gedaagde weerhouden tenlastelegging een vonnis te wijzen. **[Or. 16]**

De rechtbank is dan ook van oordeel dat vooraleer over de strafvordering voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging B wordt beslist, aan het Hof van Justitie de volgende prejudiciële vraag moet worden gesteld:

[OMISSIS] [prejudiciële vragen, zie hieronder in het dictum]

[OMISSIS] **[Or. 17]**

[OMISSIS]

OP DEZE GRONDEN,

[OMISSIS]

Op strafgebied

Ten aanzien van EA,

Stelt, alvorens te beslissen over de strafvordering lastens de gedaagde voor de feiten omschreven art. 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (oud art. 234 VEG), de volgende prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie:

"Moet artikel 2, lid 1, van Richtlijn 2006/126/EG aldus worden uitgelegd dat een rijbewijs door de lidstaten ook zonder meer moeten worden erkend,

wanneer de afgifte van dit document berust op de inwisseling van een rijbewijs dat in het land van uitgifte als verloren werd geregistreerd en in het land van uitgifte zijn geldigheid had verloren?

Mag een lidstaat de erkenning van het ingewisselde rijbewijs overeenkomstig artikel 11, lid 4, tweede alinea, van Richtlijn 2006/126/EG weigeren, wanneer de inwisseling heeft plaatsgevonden op een tijdstip waarop de lidstaat die het oorspronkelijke rijbewijs heeft afgeleverd, de rijbevoegdheid had ingetrokken tot op het ogenblik dat herstelexamens werden ondergaan?

Mag een lidstaat de erkenning van het ingewisselde rijbewijsdocument hoe dan ook weigeren, wanneer de lidstaat op het grondgebied waarvan de vraag betreffende de erkenning van het rijbewijsdocument rijst, op basis van concrete en vaststaande gegevens [Or. 18] kan vaststellen dat de rijbevoegdheid niet meer bestond op het tijdstip waarop het rijbewijsdocument is ingewisseld?

Mag een lidstaat de erkenning van het ingewisselde rijbewijsdocument hoe dan ook weigeren, wanneer de erkenningsvraag betrekking heeft op een onderdaan van de lidstaat waar de vraag betreffende de erkenning rijst en deze lidstaat vaststelt dat, op basis van concrete en vaststaande gegevens, de betrokkene op het ogenblik van de inwisseling en/of het ogenblik van de vraag tot erkenning niet voldeed aan de minimumnormen om een rijbewijs te bekomen in deze lidstaat?

Moet artikel 2, lid 1, van Richtlijn 2006/126/EG aldus worden uitgelegd dat het een ongelijkheid creëert tussen een onderdaan van een lidstaat die pas hersteld wordt in het recht tot sturen na het afleggen van de herstelexamens en de onderdaan die eveneens herstelexamens opgelegd kreeg, doch intussen een buitenlands rijbewijs verwerft, al dan niet met miskenning van de verblijfplaatsvereiste of door omwisseling op basis van een rijbewijs dat zijn geldigheid in de lidstaat van uitgifte verloren heeft?"

[OMISSIS] [Op 10 maart 2020 werd een verbeterend vonnis uitgesproken waarbij een louter procesrechtelijk en voor de prejudiciële vragen niet-relevant onderdeel van het dictum werd geschrapt.]

[OMISSIS] **[Or. 19]** [OMISSIS] uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 november 2019 [OMISSIS].

[OMISSIS] **[Or. 20]**

[OMISSIS] **[Or. 21]**

[OMISSIS] **[Or. 22]**

[OMISSIS] **[Or. 23]**

[OMISSIS] **[Or. 24]**

[OMISSIS]